

(Zuschlag) vred en ali poldrugi krajcar odrajuval. Od moke, kaše, kruha in več družih reči, od katerih se je poprej od centa 12 krajc. odrajuvalo, se odrajuje zdej le 10 krajc. — Za mnoge žita se plačuje namest 9 krajc. le 7 in pol. — Od estrajh. vedra vina se namest 5 dvajsetic plačuje le 1 gold. in 24 krajc.

Ljubljanska mestna gosposka.

Več kakor en teden je preteklo, kar so nepričakovane zgodbe tudi Ljubljanski mestni gosposki toliko opravkov prizadjale, posebno z začetkam in osnovo mestne straže, de mende že davnej ni toliko opraviti imela. Gospod Janez Guttmann, prvi svetovavec mestne gosposke in zdej namestnik mestnijanskiga poglavarja, so se zares takó neutrudljivo obnašali, de zaslužijo očitno hvalo. V prvim zboru národne straže 18. dan tega mesca so v lepim nagovoru zbranim stražnikom razložili častitljivi namen národne straže, so priporočili za njeno znamenje belorudečo farbo, ki je Avstrijanska farba, in so povabili vse poštene, za občni prid in Cesarja vnete mestnike in tudi šolsko mladost v to družtvo. Na dalje so svét dali, de naj se národna straža razdeli v več kompanij, tako de bo vsaka kompanija nar menj 100 glav imela; vsaka kompanija naj si izvoli svojiga stotnika in toliko oficirjev, v kolikor rajd je razdeljena; kér národna straža mora orožje in manduro imeti, bi bilo práv, ko bi Ljubljančanje čakali zvediti, kakó se bo Dunajska národna straža oblékla. „Dovolíte — so sklenili gosp. Guttmann — de mestna gosposka začne nabéro denarjev, ktere bojo premožniši tovarši národne straže skupej vérgli, de se bojo mógle vse njene potrebe naprave lepo vstanoviti.“

Zbrana množica je poterdila vse svete in priporočila gosp. govornika, je ukala „Bog živi premiliga Cesarja, Avstrijansko Cesarstvo, Krajnsko deželo, deželnega poglavarja, mestno gosposko, vodja stražnikov, vse národe celiga sveta!“ — in je šla vsa goreča za občinski prid, mir in pokoj, saksebi.

Iz Krajnskiga, Štajarskiga in Dunaja.

23. dan tega mesca smo obhajali v Ljubljani zahvalno molitev za podarjeno konstitucijo. Milostljivi knez in škof Anton Alojz so nam sv. mašo brali.

V Novim Mestu in v Krajnji so že napravili národne straže.

Na Štajarskim so se po kmetih že po več soseskah enake národne straže napravile. Tako je práv.

Na Dunaji je undan baron Pillersdorf, sedanji minister notranjih zadév, kot prost stražnik pred hišo dvorne komore na straži stal. Slava, slava tacimu možu!

Opomín in svarílo!

Sram nas je povedati, de se je po razglašeni novi vladí milostljiviga Cesarja na Igu blizo Ljubljane velika truma kmetov zbrala, grajšinski grad napadla, po tolovajsko v njem razsajala, hišno napravo pokončala, gosposkine pisma in gruntne bukve sožgala. Nikdar si ne bojo ti razvujzdani tolovaji madež izbrisali, ki jih je oskrunil za vse dni njih življenja! Oní niso vredni, de bi jih Krajnce imenovali.

Kaj mar taki razbojniki mislijo, de tako obnašanje ni pregreha zoper cesarske postave? ktere po 63. 64. 65. 67. 68. 69. 73. razdelku I. d. strahovavnih postav zapovejo, de tisti, ki je začetnik takiga razbojništva pride v težko ječo 1, 2, 3, 4 ali 5 lét — pomagáči pa pol léta ali pa celo léto; tisti pa, ki so druge k očitnimu puntanju našuntali, bojo 10 do 12 lét v težko ječo verženi ali po velikosti pregrehe tudi ob glavo djani, njih pomagáči pa po primeri hudodelstva v hudi ječi skozi 5 do 10 lét ojestro pokorjeni.

De bo deležnike tacih hudodelstev roka pravice zadéla, je tako gotovo kakor je Amen v Očenašu; ravno tako gotova je tudi, de bojo mogli vso storjeno škodo poverniti, kér po postavah mora eden za vse, in vsi za eniga s celim premoženjem porok biti.

De so razbojniki gosposkine pisma in gruntne bukve sožgali, so si sami nar večí škodo napravili, kér so si tako postavne priče svojiga posestva, svojih pravíc pokončali. Noben gruntar si ne bo mogel na svoje posestvo kakiga denarja izposoditi, in nihče ne bo mogel svojih pravíc, ki jih ima na gruntu, kakimu družimu odstopiti, dokler ne bojo gruntne bukve iz noviga napravljene. Marsiktera pravica se morebiti nikdar več ne bo mogla spričati.

Lejte neizrečeno škodo!! Ali ni to slepôta, po kateri tak razbojnik družimu jamo koplje, pa sam va-njo pade!

De se bojo pa nove gruntne bukve mógle napraviti, bo veliko časa pretéklo, in tudi stroški zató bojo veliki, ktere bojo mógli pokončavci terpéti. Žal nam je, de po tem tudi marsikak nedolžen človek v škodo pride!

Ko bi bili razvujzdani hudodelci vse to poprej vedili in prevdarili, de bo tudi njih silna škoda zadéla — javelne bi se bili tako obnašali! Pa šuntarjem in podpihovavcam se že práv godí — žal nam je le za tiste, ki so bili v punt od unih le zapeljani.

(Konec sledí.)

Smešnice.

Nekterim Ljubljančanam se smešno zdi, de Nationalgarde „národno stražo“ imenujemo. — Sirote v slovenskim jeziku ne véjo, kaj de govorijo! Dragí Slovenci! nikar se jim ne smejajte — saj niso sami tega krivi, de svojiga materniga jezika ne umejo, pa tudi nemškiga ne! Ti človečki mislijo, de je neródnó ravno to kar je národno, kér ne véjo de národ „Nation“ pomeni — tedej národno „national.“ Odpustite jim; zdej se bojo že začeli, svoj materni jezik učiti, in mu čast skazovati, kakor jo zasluži.

Nekdo je mislil, de imé gosposka pomeni samo gruntno gosposko. Ta misel je dan današnji ravno tako smešna, kakor če bi kdo mislil, de je le réž žito, ali pa le brežanka vino. — Gosposka se imenuje vse, kar po veljavnih postavah v sebi odločenim okrogu gospoduje; tedej imamo visoke in nižji gosposke, cesarske in gruntne; duhovne, vojaške in gradjanske; mestne in deželne i. t. d. Slovenci nimamo bolj domače besede sploh za „Behörden“ kakor je „gosposka.“ Na Koroškim pravijo „Amt, Behörde“ tudi urad — „Beamte“ uradnik, — pri nas bi pa mende noben prost kmet te besede ne razumel.

Nek kmet je srečal svojiga soseda v Ljubljani ter mu réče: „Ali véš, Jaka, zakaj de mestniki pisane trakove na suknjah pripete nosijo?“ Jaka mu odgovorí, de ne vé. „Vidiš — mu Juri pravi — „to je zató, kér vsim tem, ki imajo take trakove, ni treba ne cestnín, ne mostnín in nič družiga plačati.“ Jaka, ki je bil bolj pameten, kot Juri, mu odgovorí: „Pojva se tega na Celjovsko cesto prepričaj.“ — Kmalo se pripelje kočija z dvema tacima gospodama, ki sta obá imela pisana traka na persih — pri mavti obstojita in plačata cestnino. — — — Juri in Jaka jo z nejevoljo domú pobašeta, rekoča: „Kako vunder ljudjé lažejo dan današnji!“

Opomba.

Pretečeno saboto smo iz Ptujске pošte prejeli vošila Štajarskih Slovincov — brez podpísa! Zdej, dragi prijatli, nam ni treba skrivaj poštenih vošíl razodevati; presvitli Cesar so nam pravico dali, očitno govoriti. Prosimo tedej, naj se nam oglasi, ki je